

Arrest

nr. 262 588 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun op dat ogenblik beide nog minderjarige kinderen X en X, op 22 februari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij dient op 24 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Tweede verzoekende partij dient op 7 maart 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake deze verzoeken beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 13 februari 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten van 26 april 2018 met nrs. 203 062 en 203 063 beslist ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 10 juli 2018 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij elk een volgend verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken worden op 4 oktober 2018 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Bij arresten van 14 maart 2019 met nrs. 218 306 en 218 308 verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.3. Op 18 juni 2019 dienen de op dat ogenblik beide nog minderjarige kinderen van het gezin elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 september 2019 verklaart de commissaris-generaal deze verzoeken niet-ontvankelijk. Bij arresten van 13 maart 2020 met nrs. 234 057 en 234 058 verwerpt de Raad de tegen beslissingen ingestelde beroepen.

1.4. De eerste en de tweede verzoekende partij dienen op 8 januari 2020 elk een volgend verzoek om internationale bescherming in, die door de commissaris-generaal op 10 september 2020 niet-ontvankelijk worden verklaard. Bij arrest van 20 mei 2021 met nr. 254 794 verwerpt de Raad het tegen beslissingen ingestelde beroep.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 20 januari 2021 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het aan de eerste verzoekende partij afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten ,

naam : [A.-J.]

voornaam : [A.S.N.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/09/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 07/03/2016; 10/07/2018; 08/01/2020; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

Het aan de tweede verzoekende partij en de kinderen afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten luidt verder als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

Naam: [O.]

voornaam : [S.S.O.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Irak

+ 2 kinderen: [A.-J., M.A.S.] [...];

[A.-J., H.A.S.] [...];

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/09/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid. 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6. § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 07/03/2016; 10/07/2018; 08/01/2020: internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Het beroep werd op 22 februari 2021 ingediend door de eerste en de tweede verzoekende partij, in eigen naam en namens hun op dat ogenblik beide nog minderjarige kinderen. Op 7 juli 2021 is A.-J., M.A.S. evenwel meerderjarig geworden, zodat zijn ouders hem, vanaf die datum, niet langer in rechte kunnen vertegenwoordigen. A.-J., M.A.S kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten het middel toe als volgt:

“ Les décisions sont manifestement motivées de manière inadéquate :

1. les décisions d'ordre de quitter le territoire se contentent de faire référence aux précédentes demandes de protection internationale, alors même que :

- la dernière demande de protection internationale introduite en date du 8.01.2020 fait toujours l'objet d'un recours pendant au Conseil du Contentieux des Etrangers ;

- qu'une dernière demande de protection internationale a été introduite en janvier 2021 ;

- que le plus jeune des enfants de la famille, soit Hasan, âgé d'à peine 7 ans, a des problèmes de santé grave : en effet, petit, il a dû être opéré au cœur ; aujourd'hui il doit bénéficier d'un suivi cardiologique tous les six mois.

Dans la mesure où l'Office des Etrangers est au courant de tous ces éléments, et qu'il n'en est pas fait mention dans la décision attaquée, fût- ce de manière formelle, la motivation de la décision est manifestement inadéquate et contraire à l'article 3 de la CEDH.

Le moyen est fondé.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze zijn genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 52/3, § 1 in samenhang met artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, als juridische grond waarop de bestreden bevelen steunen. Verder wordt gemotiveerd dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen niet-ontvankelijk heeft verklaard en dat de verzoekende partijen in België verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Met toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet wordt verder beslist om de verzoekende partijen een termijn van zes dagen te geven om gevolg te geven aan de bevelen.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. In zoverre zij verwijzen naar gezondheidsproblemen van het jongste kind, wordt opgemerkt dat het administratief dossier geen medische stukken bevat en dat de verzoekende partijen ook in hun verzoekschrift op geen enkele wijze met medische stukken aantonen dat dit kind zou zijn verhinderd om te reizen of momenteel nog een medische behandeling of opvolging behoeft. Elk begin van bewijs ter zake ontbreekt, zodat de verzoekende partijen niet aantonen dat enig concreet onderzoek of enige concrete motivering omtrent dit onderzoek was vereist. Een voldoende belang bij hun kritiek blijkt geenszins, nu op geen enkele wijze blijkt dat er actueel sprake is van gezondheidsproblemen die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In eerste instantie wijzen de verzoekende partijen er in hun verzoekschrift op dat zij nog een beroep hangende hebben bij de Raad in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming van 8 januari 2020. In dit verband moet worden vastgesteld dat de Raad bij arrest van 20 mei 2021 met nr. 254 794 het beroep heeft verworpen dat was ingesteld tegen de door de commissaris-generaal genomen beslissingen inzake deze verzoeken. Een voldoende belang bij deze kritiek is dus niet langer voorhanden.

In tweede instantie betogen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat zij een beschikking in de voormelde procedure voor de Raad verkeerdelijk hadden begrepen als een definitief verwerpingsarrest en zij vervolgens op 29 januari 2021 dan maar volgende verzoeken om internationale bescherming hebben ingediend. Nu deze verzoeken dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen kon verweerder hiermee evident geen rekening houden. Hiermee tonen de verzoekende partijen geenszins een onzorgvuldigheid in de totstandkoming van de bestreden beslissingen aan.

In derde instantie voeren de verzoekende partijen aan dat het jongste kind ernstige hartproblemen heeft, waarvoor hij reeds diende te worden geopereerd en waarvoor hij actueel elke zes maanden dient te worden opgevolgd.

Uit evaluatienota's inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de verwerende partij opmerkte dat in het kader van de verzoeken om internationale bescherming melding werd gemaakt van medische problemen voor een van de kinderen. De verwerende partij stelde evenwel vast dat zij niet in het bezit was gesteld van medische informatie waaruit zou kunnen blijken dat het kind medische problemen heeft die een terugkeer naar het land van herkomst zouden verhinderen en dat het dossier evenmin een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat. In deze omstandigheden was de verwerende partij dan ook van oordeel dat er geen sprake was van een gezondheidstoestand die eraan in de weg stond dat de verschillende gezinsleden bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat de verzoekende partijen op enig ogenblik tijdens hun verblijf sinds 2015/2016 de verwerende partij in kennis hebben gesteld van medische stukken voor het jongste kind. Niettegenstaande de commissaris-generaal er in zijn beslissing van 30 september 2019 met betrekking tot dit kind reeds op wees dat voor de strikt medische problemen de geëigende procedure de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is, blijkt ook niet dat de verzoekende partijen het nodig of nuttig hebben geacht deze procedure op te starten. Ook in het kader van huidige procedure blijven de verzoekende partijen verder in gebreke om een medisch stuk voor te leggen, zodat op geen wijze kan blijken dat het kind zou zijn verhinderd om te reizen of momenteel nog een medische behandeling of opvolging behoeft. Elk begin van bewijs ter zake ontbreekt, zodat de verzoekende partijen niet aantonen dat enig concreet onderzoek was vereist. Een voldoende belang bij hun kritiek blijkt niet, nu de verzoekende partijen niet met een begin van bewijs kunnen aantonen dat er actueel sprake is van gezondheidsproblemen die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kunnen staan.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“[n]iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen hebben reeds meermaals verzoeken om internationale bescherming ingediend en zowel de commissaris-generaal als de Raad hebben reeds meermaals getoetst of in hunnen hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Er werd telkens geoordeeld dat dit niet het geval is. De bestreden beslissingen verwijzen uitdrukkelijk naar de beslissingen genomen inzake de meest recente procedure. Nergens in

de uiteenzetting van hun middel geven de verzoekende partijen ook aan dat in dit verband nog enig concreet element speelt dat niet reeds grondig is onderzocht en dat kan maken dat zij bij een tenuitvoerlegging van de bevelen alsnog zouden moeten vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zij wijzen er weliswaar nog op dat zij op 29 januari 2021 nieuwe verzoeken om internationale bescherming indienden. In dit verband geven zij evenwel aan dat zij dit deden nadat zij verkeerdelijk dachten dat de Raad hun vorige verzoeken definitief had afgewezen. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming van 8 januari 2020 werden uitgenodigd op de terechtzitting van de Raad van 19 april 2021. Zij hadden aldus de mogelijkheid om hun motieven voor het indienen van de volgende verzoeken van 29 januari 2021 voor te leggen aan de Raad op deze zitting. De Raad stelde in zijn arrest van 20 mei 2021 met nr. 254 794 echter vast dat de verzoekende partijen slechts verwezen *“naar elementen die zij reeds in hun verzoekschrift naar voren hebben gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord”*.

Nergens in hun verzoekschrift verduidelijken de verzoekende partijen welke concrete grief zij nog hebben in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij brengen nergens een begin van bewijs van een mogelijke schending van deze verdragsbepaling bij terugkeer naar het land van herkomst naar voor.

Het EHRM heeft zijn rechtspraak met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en ernstig zieke vreemdelingen verder verduidelijkt in het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183). Meer concreet heeft het EHRM de hoge drempel toegelicht die stelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit dit arrest blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan (toegang tot) een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds.

De Raad herhaalt de reeds gedane vaststellingen dat de verzoekende partijen nalieten de verwerende partij op enig ogenblik in kennis te stellen van medische attesten met betrekking tot hun jongste kind en zij ook in het kader van huidig beroep geen medische attesten voorleggen. Zij brengen geen begin van bewijs naar voor dat dit kind omwille van gezondheidsproblemen zou zijn verhinderd om terug te keren naar Irak.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in de voorliggende procedure niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partijen voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.7. In zoverre de verzoekende partijen in de uiteenzetting van hun schorsingsverzoek plots ook nog de nietigverklaring van de bestreden bevelen vragen omwille van een schending van artikel 8 van het EVRM en dit omdat zij menen dat er sprake is van een disproportionele inmenging in hun gezinsleven, merkt de Raad nog op wat volgt.

Zoals de verwerende partij er in haar evaluatienota's in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op wijst, maken de verschillende leden van het kerngezin allen het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel, zodat de gezinskern behouden blijft. De bestreden beslissingen hebben noch tot doel noch tot gevolg dat de leden van het kerngezin van elkaar worden gescheiden. De verzoekende partijen brengen ook geen concrete argumenten naar voor die maken dat het gezinsleven niet op normale en effectieve wijze kan worden verdergezet in het land van herkomst. Zij brengen evenmin concrete argumenten naar voor dat zulks strijdig zou met het hoger belang van hun nog

minderjarig kind. Inzake diens gezondheidsproblemen werd vastgesteld dat geen enkel recent medisch stuk voorligt dat erop kan wijzen dat dit kind niet samen met zijn gezinsleden kan terugkeren naar zijn land van herkomst. De verzoekende partijen werden ook nooit toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, zodat zij wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in dit land evenzeer precair was. In deze omstandigheden tonen zij geenszins aan dat de bestreden beslissingen disproportioneel ingrijpen in hun gezinsleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dus ook geenszins.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS